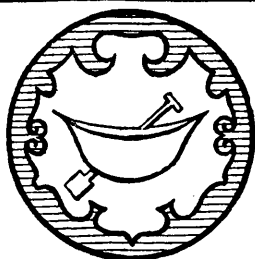


DZIENNIK

ZARZĄDU



M. ŁÓDZI

Redakcja i administracja
ul. Pomorska 18.

Administracja czynna od godz. 9—12 wp.
Redakcja od godz. 2—3 po południu.

Prenumerata: Kwartalnie . Mk. 6000.—
Miesięcznie . „ 2000.—

Ogłoszenie: Wiersz nonparelowy (cztery
szpalty na stronie) Mk. 500.—Przed tekstem
Mk. 1500.— za wiersz (dwie szpalty na
stronie). Drobne 200 marek za wyraz.
Najmniejsze ogłoszenie mk. 2000.—

Cena egzemplarza 500 Marek

Nr 23. (193.)

Łódź, wtorek 29 maja 1923 r.

Rok V.

Od Administracji.

Administracja „Dziennika
Zarządu m. Łodzi“ uprasza P. T.
Prenumeratorów zamieszcowych

o uregulowanie prenumeraty w
terminie do dnia 1 lipca b. r. Prenu-
meratorom zalegającym w opła-
cie— „Dziennik“ po wskazanym
terminie rozsyłany nie będzie.

Znaczenie, warunki techniczne i dochodowość Kolei Elektrycznej Łódź - Rokiciny - Tomaszów.

ZNACZENIE.

Dobry system komunikacji podmiejskich jest wogóle pierwszym warunkiem racjonalnego rozwoju wielkich miast, jak również rozkwita bliższych i dalszych okolic. Jeżeli zaś chodzi o okręgi przemysłowe, to jest to warunek niezbędny

Racjonalnie rozbudowana sieć komunikacji podmiejskich pozwala na stworzenie znośnych warunków pracy i życia w tem olbrzymim środowisku ludzkim, jakim są obecnie wielkie miasta,—a to zarówno pod względem higienicznym jak gospodarczym, gdyż:

po 1-sze umożliwia budowę fabryk i zakładów przemysłowych na oddalonych przedmieściach, podczas gdy śródmieście pozostaje przeznaczone dla skonecentrowania wszelkiej instytucji społecznych, użyteczności publicznej, biur oraz mieszkań prywatnych;

po 2-gie pozwala na tworzenie dzielnic mieszkalnych poza obrębem dotychczasowych granic miasta;

po 3-cie pozwala na budowę mniejszych domów mieszkalnych, otoczonych ogrodami — stworzenia miast ogrodów — zamiast budowanych obecnie domów — koszar.

po 4-te dogodna sieć komunikacji podmiejskich pozwoli pracującym w mieście mieszkać stale poza granicami miasta, w miejscowościach okolicznych w promieniu nawet kilkudziesięciu kilometrów. Ma to w obecnej chwili z powodu braku mieszkań nieśłychanie ważne znaczenie;

po 5-te umożliwia ludziom, posiadającym mieszkanie w mieście, korzystanie z odpoczynku świątecznego, czy nawet po skończonych zajęciach w dniach zwykłych, poza murami miasta i oddychanie świeżym powietrzem;

po 6-te dobra komunikacja podmiejska ułatwia dowóz produktów spożywczych i tym sposobem przyczynia się do zmniejszenia kosztów utrzymania w mieście.

To są najważniejsze korzyści płynące dla miasta, ale i wieś i cała okolica, przez którą przebiegać będzie kolejka, ogromnie zyska na otrzymaniu dogodnego połączenia z miastem, gdyż:

- 1) zyska szybki, tani i wygodny przejazd do miasta po potrzebne zakupy oraz przewóz swoich produktów;
- 2) pozwoli to np. na uprawianie daży zysk przynoszących ogrodów warzywnych, których przy utrudnionej komunikacji nie opłacałoby się uprawiać;
- 3) sprowadzi całe rzesze mieszkańców miast na mieszkanie czy to przez cały rok, czy tylko w lecie;
- 4) przez powstawanie zakładów przemysłowych dalej od miast ułatwi mieszkańcom wsi znalezienie zarobków.

Wszystko to wpłynie na podniesienie się wartości grantów i zamożności mieszkańców.

Zrozumiano to na zachódzie i tam w okolicach każdego większego miasta istnieje racjonalnie rozbudowana sieć komunikacji podmiejskich. Mniejsze miasta posiadają sieć miejskich tramwajów, których poszczególne linje wychodzą daleko poza krańce miasta i łączą tym sposobem okolice miejscowości ze środkiem miasta. Niestety, u nas nawet 2 największe miasta: Warszawa — stolica kraju i Łódź — stolica przemysłu, jeżeli posiadają komunikację podmiejską, to bardzo niewystarczającą.

Łódź np. posiada na zachód od miasta szereg linii kolei elektrycznej dojazdowej, natomiast na wschód od miasta nie posiada ani jednej linii kolejowej typu podmiejskiego. Najracjonalniejszym środkiem komunikacji podmiejskiej, są kolejki elektryczne dojazdowe, gdyż pozwalają na częste paszowanie pociągów i o dużej szybkości, przy najmniejszych kosztach eksploatacji — są więc środkiem komunikacji szybkim i tanim.

Z tych względów Magistrat m. Łodzi opracował plan całej sieci kolejek elektrycznych dojazdowych, prowadzących na wschód od miasta, jak do Łagiewnik, Brzezina, Tomaszowa przez Rokiciny, Rzgowa przez Chojny.

Na pierwszym planie stoi budowa kolejki z Łodzi przez Rokiciny do Tomaszowa, a to ze względu na przemysł Łodzi. Kolejka ta, oprócz wyżej podanych zadań, ważną będzie ze względu na przewóz towarów manufakturowych i surowców z Łodzi do Tomaszowa.

Tomaszów, dzięki swemu położeniu nad Pilicą, już przed wojną ściśle był związany z przemysłem Łodzi. Wiele fabryk łódzkich posyłało swoje półgotowe wyroby do farbiarni tomaszowskich. Przewóz tych towarów przed wojną, a i obecnie, odbywa się końmi. Jeżeli ten prymitywny sposób transportu przed wojną nie był racjonalny, to obecnie z powodu wysokich kosztów utrzymania koni oraz robocizny zupełnie nie wytrzymał kalkulacji, jako zbyt kosztowny i powolny. A jednak taki pierwotny sposób przewozu towarów istnieje i obecnie, nie może to jednak w żadnym razie sprzyjać rozwojowi wzajemnych stosunków pomiędzy temi miastami. Tym sposobem brak dobrej komunikacji wpływa hamująco na rozwój przemysłu pomiędzy Łodzią i Tomaszowem. Projektowana kolejka Łódź—Rokiciny—Tomaszów, przystosowana do ruchu osobowego i towarowego za-

pobiegnie tym brakom; dzięki niej Tomaszów stanie się jak gdyby przedmieściem Łodzi.

TECHNICZNE WARUNKI.

Kolejka Łódź—Rokiciny—Tomaszów wychodzi z Łodzi jako przedłużenie miejskiej linii tramwajowej № 10 na szosie Rokiecieńskiej i przebiega przez następujące miejscowości: Widzew, Andrzejów, Andrespol, Kraszew, Bukowiec, Karłowice Rządowe, Karłowice Kościelne, Karpin, Łaznowską Wolę, Rokiciny, Łaznów, Popielawy, Baków, Łominy, Bronisławów, Józefin, Ujazd, Baraki, Sangródz, Tobiasze, Zaborów, Komarów, Starzyce, Tomaszów.

Całkowita długość linii kolejowej wynosi około 50 kilometrów.

Kolejka zbudowana będzie na prawym zboczu drogi Wojewódzkiej z Łodzi do Starzyce (idącej z Łodzi do Tomaszowa) i tylko pod Rokicinami przebiega grunta należące do Magistratu m. Łodzi, zaś w Ujeździe biegnie częściowo po gruntach gminnych, częściowo po gruntach hr. Ostrowskiego. Następnie od Starzyce do Tomaszowa biegnie po lewym zboczu drogi państwowej.

Kolejka Łódź—Rokiciny—Tomaszów przecina tor kolei państwowej (dawniej Warszawsko—Wiedeńskiej) na południe od stacji Rokiciny tejże kolei w odległości około 200 mtr.

Ruch na kolejce przewiduje się osobowy i towarowy.

Kolejka posiada jeden tor z dostateczną ilością mijanek, aby umożliwić kursowanie pociągów co 35 minut, a nawet przy zwiększenia szybkości — co 20 minut.

Aby umożliwić kursowanie pociągów kolejki po liniach miejskich tramwajów w Łodzi, projektowana jest szerokość toru kolejki 1 mtr., t. j. odpowiednia do szerokości tramwajów miejskich. Następnie, żeby przewóz towarów mógł się odbywać szybciej i taniej, projektowane jest pobudowanie boeznie zarówno do fabryk w Łodzi jak i w Tomaszowie. Tym sposobem wagon naładowany w fabryce wysyłającej towar np. w Łodzi, będzie wprowadzony do fabryk tomaszowskich bez przeładowywania, przez to osiągnie się zmniejszenie kosztów przewozu, oszczędność na czasie oraz unika się niebezpieczeństwa uszkodzenia lub kradzieży towaru.

Kolejka posiadać będzie trakcję elektryczną, jako jedyną racjonalną do tego rodzaju komunikacji.

Pociągi wypaszczone będą z krańcowych stacyj co 35 względnie 20 minut, szybkość pierwotna przewidziana jest 20 klm/godz. i stopniowo będzie podnoszona do 35 klm/godz.

Kolejka czynna będzie całe 24 godziny na dobę.

Koszt budowy kolejki obliczony na zasadzie cen przedwojennych wyniesie 2,374,619, 48 rb. zł.

DOCHODOWOŚĆ.

W strefie wpływów kolei Łódź—Rokiciny—Tomaszów znajdują się, poza Łodzią i Tomaszowem, obszary podmiejskie i wiejskie łącznej powierzchni 393,5 klm.² (70430 mórg).

Na całym obszarze strefy wpływów zamieszkuje 529,182 mieszkańców, przytem na Łódź i Tomaszów wypada 492,000, na mieszkańców wsi 37,182.

Przy obliczaniu rachunku osobowego przyjęto, że projektowaną kolejką jeździć będzie dziennie z Łodzi 910 pasażerów (1/5^o/_o), z Tomaszowa 370 (1^o/_o), z pasa 1½ kilometra od kolei 687 pasażerów (5^o/_o) i ze strefy wpływów poza pasem 1½ kilometrowym 560 pasażerów (2,5^o/_o) razem 2527 pasażerów czyli około 50 pasażerów na kilometr kolejki i w tym wypadka

całkowity rach osobowy wyrazi się cyfrą 40,507,335 pasażero-kilometrów rocznie.

Jest to obliczenie bardzo ostrożne i, jak niżej zobaczymy, przy porównaniu z istniejącymi kolejkami łódzkimi oraz górno-śląskimi śmiało możnaby powiększyć ilość pasażerów dziennie 5-cio, nawet 10-ciokrotnie. Zatrzymując się jednak na wyżej podanej cyfrze 50 pasażerów na kilometr kolei dziennie i obliczając dochód pg. taryfy przedwojennej 1¹/₂ kopiejki od pasażera i kilometra, otrzymalibyśmy roczny dochód z rach. osobowego 607,610 rb. zł.

Opierając się na danych przedwojennych co do przesyłania towarów pomiędzy Łodzią i Tomaszowem koźmi, oraz na zasadzie istniejącego obecnie rach. towarowego ze strefy wpływów kolei do Łodzi oraz Tomaszowa obliczono, że roczny przewóz towarów wynosić będzie 4,380,229 ton nokilometrów, licząc dla towarów taryfę przedwojenną, otrzymamy dochód z rach. towarowego

324,002 rb. zł.

Jeżeli zwrócimy uwagę, że przemysł zarówno w Łodzi, jak i w Tomaszowie obecnie nie jest jeszcze w całości uruchomiony, a w okolicznych miejscowościach, w strefie wpływów kolei, dopiero zaczyna się dźwigać, prócz tego, że przeprowadzona kolejka przyczyni się do większej współpracy przemysłu włókienniczego w Łodzi i Tomaszowie oraz do powstania szeregu zakładów przemysłowych w strefie wpływów kolei, to z góry możemy twierdzić, że przytoczony wyżej przewóz towarów stanowić będzie częśćkę rzeczywistego przewozu. Ale i tak obliczony przewóz osobowy i towarowy przyniesie dochód brutto 931,612 rb. zł., co po odliczeniu: na koszt eksploatacji, na amortyzację kapitału zakładowego, na kapitał zapasowy i renowacyjny dałoby nam około 20% czystego syska.

W celu sprawdzenia wyżej podanego rach. osobowego na projektowanej kolejce Łódź—Rokiciny—Tomaszów, zwrócimy uwagę na rzeczywisty rach. na istniejących kolejkach łódzkich.

Pomimo, że Zarząd kolejek tych nie ogłasza żadnych danych statystycznych o rach. na kolejkach, możemy przeprowadzić obliczenia dostatecznie ścisłe na zasadzie ilości kursujących pociągów i stopnia ich wypełnienia.

W roku 1921 kursowało dziennie:

na linii Łódź-Zgierz i odwrotnie	94 pociągów
„ „ „ -Aleksandrów i odwrotnie	52 „
„ „ „ -Konstantynów „	46 „
„ „ „ -Pabjanice „	72 „
„ „ „ -Rada „	27 „

Na zasadzie obserwacji z całą pewnością można przyjąć, że na linii Łódź-Zgierz i Łódź-Pabjanice było całkowite wypełnienie pociągów, na linii Łódź-Aleksandrów nawet przepelnienie, mogące wynosić kilkadziesiąt procent, za to na liniach Łódź-Konstantynów i Łódź—Rada wypełnienie dochodzące — 80%. Nie będziemy więc dalecy od rzeczywistości, przyjmując na wszystkich liniach całkowite wypełnienie. Przy obliczania pasażero-kilometra przyjęto wypełnienie 75 — 80%.

Obliczając zgodnie z powyższymi danymi rach. osobowy, otrzymamy, że na linii:

Łódź-Zgierz i odwrotnie jeździło	11,280 pasażerów dziennie
„ -Aleksandrów „ „	6,240 „ „
„ -Konstantynów „ „	5,520 „ „
„ -Pabjanice „ „	8,640 „ „
„ -Rada „ „	3,240 „ „

razem 34,920 pasażerów dziennie

co wynosi na kilometr linii	Zgierskiej	1,410	pasażerów	dziennie
" " " "	Aleksandr.	567	"	"
" " " "	Konstantyn.	690	"	"
" " " "	Pabjanickiej	576	"	"
" " " "	Radzkiej	500	"	"

Średnio na kilometr 748 pasażerów dziennie

a roczny przewóz wyrazi się cyfrą około 100,000,000.—

Jako drugi przykład wziąć możemy kolejki wąskotorowe na Górnym-Sląsku, kursujące pomiędzy Katowicami, Mysłowicami, Hutą Królewską, Hutą Laura, Bytomiem i Gliwicami, ogólnej długości 117 kilometrów. Koleje te miały w 1921 roku 33.668.000 pasażero-kilometrów, daje to na 1 klm. dziennie 790 pasażerów.

Może kto zrobić zarzut, że nie można porównywać kolei Górno-Sląskich z naszą projektowaną, gdyż Śląsk jest jedną z najwięcej przemysłowych miejscowości. Bezspornie jest to miejscowość znacznie więcej uprzemysłowiona, aniżeli Łódź i okolice, a więc i ruch osobowy jest znacznie większy niż u nas; dosyć jeżeli powiem, że pomiędzy wszystkimi temi miejscowościami, do których dochodzą kolejki wąskotorowe, kursują też koleje państwowe i połączenia są częste i wygodne; tak więc kursuje dziennie:

z Katowic do Mysłowic	22	pociągów,	odwrotnie	23	pociągów,
" " " Huty Królewskiej	23	"	"	20	"
" " " Huty Laura	12	"	"	15	"
" " " Bytomia	35	"	"	35	"
" " " Gliwie	22	"	"	30	"

gdy u nas pomiędzy Łodzią i Tomaszowem kursuje w ostatnim czasie 4 — 5 par pociągów, a do niedawna tylko 3 pary, a nawet 2, a i teraz po odejściu pociągu z Łodzi do Tomaszowa o 9,05 rano (którym jadąc czeka się w Koluszkach 1 godz. 20 m.), następny idzie ok. g. 4 popołudnia. Z tego powodu u nas liczyć można na większy ruch osobowy na tego rodzaju kolejkach, aniżeli na Górnym Śląsku. Że to nie jest twierdzeniem gołosłownem, oczywistym dowodem służy fakt, że Górno-Sląskie koleje, mające 117 kilometrów długości, przewiozły w 1921 roku 33,668,000 pasażero-kilometrów, gdy istniejące łódzkie kolejki długości około 65 kilometrów miały około 100,000,000 pasażero-kilometrów.

Z racji też tej wielkiej konkurencji kolei normalnych, państwowych Górno-Sląskie kolejki wąskotorowe zmuszone są zniżyć swoje taryfy znacznie poniżej normalnych kolei, tak więc: przejazd koleją normalną w III klasie z Katowic do Bytomia kosztował 8,50 marek niem., a przejazd kolejką wąskotorową w II klasie pomiędzy temi miastami kosztował tylko 4,20 mk. n.

U nas jest odwrotnie: na kolejach państwowych przewóz w III klasie od pasażero-kilometra wynosił 6 mk., a na kolejach dojazdowych 20 mk. Śmiało więc przyjąć możemy na projektowanej kolejce Łódź—Rokiemy—Tomaszów ruch osobowy 5-ciokrotnie większy od przyjętego w wyżej podanem obliczeniu dochodowości, t. j. 250 pasażerów na kilometr, i w tym wypadku stanowić to będzie zaledwie 50% ruchu na najmniej ruchliwej linii istniejących kolejek łódzkich.

Przyjmując więc za podstawę obliczenia dla ruchu osobowego 250 pasażerów na kilometr dziennie, otrzymamy, że dziennie korzystać będzie z kolei $250 \times 50 = 12,500$ osób.

Da to nam dziennie 220,000 — 260,000 pasażero-kilometrów, a rocznie 80,000,000 — 100,000,000 pas.-kilom.

Licząc $1\frac{1}{2}$ kop. od pas.-kilometra, otrzymamy roczny dochód z ruchu osobowego 1,200,000 — do 1,500,000 rb. zł.

Pozostawiając ruch towarowy w tych samych granicach, jak obliczono wyżej, t. j. 324,000 rb. zł., otrzymamy całkowite wpływy z rachunku osobowego i towarowego:

1,524,000 do 1,824,000 rb. zł.

Odliczając z tej sumy na eksploatację (400,000 — 450,000 rb. zł.), na amortyzację kapitału zakładowego, na kapitały: zapasowy i renowacyjny, otrzymamy czysty zysk 1,080,000 do 1,380,000 rb. zł., co stanowi 50 do 60% kapitału budowlanego.

Widzimy więc, że pieniądze, włożone w budowę kolejki, znajdą dobre oprocentowanie.

Ale dla miasta, dla obywateli, zarówno właścicieli nieruchomości, jak i lokatorów, dla przemysłowców, jak również i dla okolicznych mieszkańców, zamieszkujących strefę wpływów, ma oprócz tego olbrzymie znaczenie sama kolejka, sądzić zatem należy, że wszystkie te grupy przyczynią się do najszybszego urzeczywistnienia projektu budowy kolejki Łódź—Rokiciny—Tomaszów.

Obwieszczenia i Okólniki.

OBWIESZCZENIE.

Magistrat m. Łodzi podaje do wiadomości, że stosownie do pisma Województwa Łódzkiego z dnia 30 kwietnia r. b. L. SM. 7524 Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu reskrytem z dnia 28 kwietnia r. b. № SM. 2327/23 zatwierdziło uchwalony przez Radę Miejską w dniu 2 września 1922 roku podatek od obrotu w następującem brzmieniu:

STATUT

o podatku od obrotu i dodatkach do państwowego zasadniczego podatku przemysłowego.

§ 1.

Na mocy art. 3 — 10 ustawy z dnia 17 grudnia 1921 roku o zasileniu finansów miejskich (Dz. U. R. P. r. 1922 № 2, poz. 6) artykuły 3 do 10 wprowadza się w mieście Łodzi podatek od obrotu i dodatki do państwowego zasadniczego podatku przemysłowego na zasadach poniżej wyszczególnionych.

Podmiot podatku.

§ 1.

Podatek od obrotu płacą:

1) przedsiębiorstwa, obowiązane

do składania publicznych sprawozdań, wymienione w art. 66 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z r. 1922 № 17, poz. 140), których czysty zysk przewyższa 3% kapitału zakładowego, oraz przedsiębiorstwa, nieobowiązane do składania publicznych sprawozdań, wymienione w art. 121 tejże ustawy;

2) z pozostałych przedsiębiorstw: nieobowiązanych do składania publicznych sprawozdań, przedsiębiorstwa,

a) handlowe, zaliczone do kat. I do III,

b) przemysłowe, zaliczone do I do VI;

3) osobiste zajęcia przemysłowe, zaliczone wedle dodatku V do art. 3 ustawy o państwowym podatku przemysłowym do kategorii II, III i ajencji (pośrednicy), zaliczeni do kat. IV osobistych zajęć przemysłowych;

4) samodzielnie wolne zajęcia zawodowe, wyliczone w art. 99 ustawy o państwowym podatku przemysłowym, wykonywane przez lekarzy, dentystów, lekarzy weterynarii, felczerów, adwokatów, obrońców sądowych, notariuszów, wydawców pism periodycznych, literatów, artystów, architektów, inżynierów, techników, chemików, agentów.

§ 3.

Od podatku od obrotu wolne są: a) przedsiębiorstwa, obowiązane do składania publicznych sprawozdań,

których czysty zysk nie przewyższa 3% ich kapitału zakładowego;

- b) przedsiębiorstwa handlowe IV i V kategorii;
- c) przedsiębiorstwa przemysłowe VII i VIII kategorii;
- d) przedsiębiorstwa i zajęcia, których zyski wzgl. zarobki we wszystkich zakładach handlowych i przemysłowych lub z czynności jednej osoby w obrębie jednego okręgu podatkowego nie przenoszą marek 40.000.— rocznie;
- e) osobiste zajęcia przemysłowe, zaliczone wedle dodatku V do art. 3 ustawy o państwowym podatku przemysłowym do IV kategorii osobistych zajęć przemysłowych, z wyłączeniem agentów (pośredników);
- f) uwolnione przez miejscową komisję do spraw podatku przemysłowego na podstawie art. 93 ustawy o państwowym podatku przemysłowym od podatku procentowego od zysku, przedsiębiorstwa i osobiste zajęcia przemysłowe oraz samodzielne wolne zajęcia zawodowe z większym zyskiem, niż to jest wskazane w p. d niniejszego paragrafu, w razie złożenia dowodów, że przedsiębiorstwa lub osobiste zajęcia przemysłowe oraz samodzielne wolne zajęcia zawodowe znajdują się w szczególnie trudnym położeniu;
- g) przedsiębiorstwa, wyliczone w art. 6 ustawy o państwowym podatku przemysłowym, nieopłacające podatku przemysłowego;
- h) uwolnione przez Ministra Skarbu, na podstawie art. 156 ustawy o państwowym podatku przemysłowym od opłaty podatku przemysłowego, przedsiębiorstwa, których bezpośrednio zadania stanowi popieranie celów publicznych, dobroczynnych i ogólnie użytecznych, jeśli przynoszą zysk stosunkowo nieznaczny.

§ 4.

Przedsiębiorstwa i zatrudnienia, wymienione w § 3 lit. a do f, płacą

dodatek do państwowego zasadniczego podatku przemysłowego w wysokości 50% tegoż podatku.

§ 5.

Podatkowi od obrotu na rzecz m. Łodzi podlegają osiągnięte w ubiegłym roku operacyjnym (kalendaryzowym, bilansowym) obroty jednostek podatkowych, wymienionych w § 2, które są pociągnięte do państwowego zasadniczego podatku przemysłowego w obrębie tego miasta, a mianowicie przedsiębiorstw i osobistych zajęć przemysłowych, obowiązanych w tem mieście do zapłaty państwowego zasadniczego podatku przemysłowego, i samodzielnych wolnych zajęć zawodowych, obowiązanych w tem mieście do zapłaty procentowego podatku od zysku.

Przedmiot podatku.

§ 6.

Miarodajne dla wymiaru podatku podatku od obrotu są sumy obrotu, ustalone w myśl postanowień art. 77 i 98 ustawy o państwowym podatku przemysłowym i § 142 instrukcji Ministerstwa Skarbu do tejże ustawy z dnia 4 lutego 1922 r. (№ 9 poz. 128 Dz. U. Min. Skarbu) przez organy skarbowe, powołane do wymiaru procentowego podatku od zysku.

§ 7.

Za obrót przedsiębiorstw, obowiązanych do składania publicznych sprawozdań z przedsiębiorstw, wymienionych w art. 121 ustawy o państwowym podatku przemysłowym, uważa się dochód brutto tych przedsiębiorstw, do którego to dochodu, w myśl art. 77 ustawy o państwowym podatku przemysłowym i § 142 wspomnianej instrukcji Ministra Skarbu do tejże ustawy, dolicza się następujące wpływy, uzyskane w ciągu roku operacyjnego:

- 1) sumy, otrzymane ze sprzedaży wszelkiego rodzaju wyrobów, ma-

terjałów surowych, towarów i innych przedmiotów zbytu handlowego, oraz sumy, należne za te przedmioty, sprzedane na kredyt;

- 2) sumy, otrzymane z eksploatacji, należących do przedsiębiorstw, albo dzierżawionych przez nie gruntów, budowli, środków przewozowych i innych urządzeń, jak również sumy, doliczane według rachunków kontrahentów i klientów przedsiębiorstwa za korzystanie ze wspomnianego wyżej majątku ruchomego i nieruchomego;
- 3) suma otrzymanych i przypadających za rok sprawozdawczy procentów i dywidend od należących do przedsiębiorstwa kapitałów (w papierach procentowych i na rachunkach bieżących);
- 4) suma wpłat terminowych (rat) przypadających za rok sprawozdawczy w instytucjach kredytu długoterminowego;
- 5) suma procentów, przypadających za rok operacyjny od wszelkich aktywnych operacji instytucji kredytowych, niezależnie od czasu otrzymania tych procentów;
- 6) nadwyżka sumy, otrzymanej z losowania ponad wartość według bilansu wylosowanych papierów procentowych, należących do przedsiębiorstwa;
- 7) sumy wygranych, otrzymanych z losowania: papierów procentowych, stanowiących własność przedsiębiorstwa;
- 8) nadwyżka sumy, otrzymanej przy sprzedaży wypuszczonych przez przedsiębiorstwo akcji, udziałów i obligacji ponad sumy ich wartości emisyjnej;
- 9) nadwyżka sumy wynagrodzenia, otrzymanego od towarzystwa ubezpieczeń ponad wartość według bilansu należącego do przedsiębiorstwa majątku, który uległ pożarowi, gradobiciu i t. p. klęskom elementarnym;
- 10) nadwyżka, jaka pozostaje z sumy, otrzymanej ze sprzedaży należącego do przedsiębiorstwa majątku ruchomego i nierucho-

me go, niestanowiącego przedmiotu zbytu handlowego, po potrąceniu od tej sumy niezamortyzowanej jeszcze części kwot, użytych na nabycie tego majątku;

- 11) suma, która wpłynęła na spłatę zapisanych na stratę w ciągu poprzednich lat niepewnych długów;
- 12) suma ustępstw, dokonanych na korzyść przedsiębiorstwa przez jego wierzycieli i kontrahentów przy obrachunkach z nimi;
- 13) suma, otrzymana przez przedsiębiorstwo, jako subsydjum, oraz inne formy zapomóg bezwrotnych, otrzymanych przez przedsiębiorstwo;
- 14) sumy wszelkich wynagrodzeń komisowych tak otrzymanych jak również należnych;
- 15) wszelkiego rodzaju niewymienione wyżej nadzwyczajne wpływy na dochód przedsiębiorstwa.

§ 8.

Za obrót przedsiębiorstw i osobistych zajęć przemysłowych, wymienionych w § 2 punkt 2 i 3 niniejszego statutu, uważa się zgodnie z art. 98 ustawy o państwowym podatku przemysłowym:

- 1) dla zakładów bankierskich, kas zaliczkowych i kantorów wymiany — sumę rocznego wpływu brutto z operacji czynnych, prowadzonych zarówno własnym kapitałem, jak i puszczeniem w obieg depozytów i wszelkiego rodzaju środków obrotowych (według kasy, rachunków i operacji komisowych);
- 2) dla przedsiębiorstw handlowych — sumę rocznego wpływu brutto ze sprzedaży towarów, tak za gotówkę, jak i za kredyt, wliczając w to sumy, otrzymane z antrepryz i dostaw oraz z handlu jarmarczno-
- 3) dla oddzielnych antrepryz i dostaw — sumę brutto, otrzymaną przez antreprenera lub dostawcę, albo przypadającą mu za wykonane przezeń w ciągu roku zobowiązania;

- 4) dla przedsiębiorstw przemysłowych, zajmujących się wydobywaniem lub przetwarzaniem surowców oraz produkcją wyrobów z wydobytych lub kupionych na własny rachunek materiałów, wartość brutto sprzedanych surowców, albo wytworzonych i sprzedanych w ciągu roku wyrobów; dla zakładów zaś, wykonywujących roboty tylko z cudzych materiałów — roczny zarobek brutto;
- 5) dla przedsiębiorstw przewozowych, związków roboczych oraz dla wszelkiego rodzaju pośrednictwa handlowego i samodzielnych wolnych zajęć zawodowych — roczny zarobek brutto.

§ 9.

Przedsiębiorstwa oraz osoby, wykonywujące osobiste zajęcia przemysłowe lub samodzielne wolne zajęcia zawodowe, obowiązane są do wykazywania Magistratowi (na jego żądanie) najdalej do dnia 8-miu po upływie każdego miesiąca kalendarzowego sum obrotu (zarobku brutto), dokonanych w ubiegłym miesiącu kalendarzowym. Magistrat komunikuje w ciągu miesiąca stycznia właściwemu organowi skarbowemu (§ 6) zebrane dane, dotyczące ubiegłego roku.

Organy, wymienione w § 6, winny już przy wymierzaniu państwowego podatku procentowego od zysku ustalić sumy obrotów przedsiębiorstw i zatrudnień, wyszczególnionych w § 2, dokonane w ubiegłym roku operacyjnym (kalendarzowym, bilansowym), uwzględniając przytem przepisy §§ 7 i 8.

Dla przedsiębiorstw, podlegających podatkowi procentowemu od zysków, którym na zasadzie artykułów 73 i 121 ustawy o państwowym podatku przemysłowym wymierza się ten podatek bez ustalenia obrotu, winny organy skarbowe, powołane do wymiaru państwowego podatku procentowego od zysku, ustalić łączną sumę obrotu, osiągniętego przez

każde przedsiębiorstwo w ubiegłym roku operacyjnym, i podać do wiadomości magistratów zainteresowanych miast, oprócz sumy obrotu wysokość zasadniczego podatku przemysłowego, opłaconego przez te przedsiębiorstwa od każdego poszczególnego zakładu.

Dla innych przedsiębiorstw, którym wymierza się procentowy podatek od zysku na zasadzie artykułów 101 i 104 ustawy o państwowym podatku przemysłowym, ustala się sumę obrotu oddzielnie dla każdego poszczególnego zakładu tego przedsiębiorstwa.

Wymienione w § 6 organy winny płatnikom podać ustalone sumy obrotów do wiadomości łącznie z wymiarem państwowego podatku procentowego od zysku.

Reklamacje i skargi przeciwko ustaleniu sum obrotów winny być wnoszone w tym samym terminie, tym samym trybem i do tych samych instancji, jak reklamacje i skargi na wymiar państwowego podatku procentowego od zysku, i winny być z temi reklamacjami i skargami połączone.

O ustalonych sumach obrotu oraz o sprostonowaniu tychże wskutek reklamacji i skarg mają organy, wymienione w § 6, zawiadomić zainteresowany Magistrat.

Stopa i wymiar podatku od obrotu.

§ 10.

Stopa podatku od obrotu wynosi 0,2%.

§ 11.

Podatek od obrotu wymierza Magistrat na podstawie sum obrotów ustalonych przez organy, wymienione w § 6.

§ 12.

Na dodatki do państwowego zasadniczego podatku przemysłowego, przypadające na rzecz m. Łodzi w

myśl art. 3 lit. b ustawy od przedsiębiorstw widowiskowych rozrywkowych, niepodlegających podatкови od obrotu, zalicza się do wysokości uiszczonych dodatków miejski podatek od widowisk i rozrywek, wpłacony na rzecz m. Łodzi w bieżącym roku podatkowym.

Od sum obrotów, ustalonych celem opodatkowania przedsiębiorstw widowiskowych i rozrywkowych, podlegających podatкови od obrotu na rzecz m. Łodzi w myśl art. 3 lit. a ustawy, potrąca Magistrat miejski podatek od widowisk i rozrywek, wpłacony na rzecz m. Łodzi w ubiegłym roku operacyjnym (bilansowym, kalendarzowym). Od pozostałej sumy obrotów wymierzy Magistrat podatek od obrotu.

§ 13.

O dokonanyin wymiarze zawiadania Magistrat płatników nakazem płatniczym, zawierającyin sumę opodatkowanego obrotu i kwotę wymierzonego podatku, kwotę zapłaconego na poczet podatku od obrotu dodatku do państwowego zasadniczego podatku przemysłowego, oraz resztę, przypadającą do zapłaty miastu wzgl. do zwrotu płatnikom (§ 17).

Odwołanie przeciw wymiarowi podatku od obrotu może być wniesione w terminie dni 14-tu od dnia doręczenia nakazu płatniczego za pośrednictwem Magistratu do Województwa.

Odwołanie nie wstrzymuje obowiązku płatnika zapłaćenia podatku.

§ 14.

Odwołania, przewidziane w § 13, nie mogą zawierać reklamacyj (skarg) przeciwko obliczeniu sumy obrotu. Tego rodzaju reklamacje (skargi) podlegają rozstrzygnięciu trybem, wskazanym w § 9, a o ile są zamieszczone w odwołaniu, nie będą rozpatrywane.

Pobór podatku od obrotu.

§ 15.

Na poczet podatku od obrotu osoby, obowiązane do wykupywania

świadczeń przemysłowych, płacą zaliczkowo w kasie skarbowej łącznie z państwowym zasadniczym podatkiem przemysłowym dodatek na rzecz miasta w wysokości 100% kwoty zasadniczego podatku przemysłowego od przedsiębiorstw oraz zajęć zawodowych, podlegających podatкови od zysku.

§ 16.

Kwoty, pobrane przez kasę skarbową tytułem dodatku do państwowego zasadniczego podatku przemysłowego wraz z pobraniami od płatników odsetkami i karami za zwłokę od tych dodatków, winny być przekazane Magistratowi z listą płatników w ciągu miesiąca po upływie kwartału kalendarzowego, w którym wpłaty nastąpiły.

§ 17.

Suma, wpłacona w kasie skarbowej przez płatnika z tytułu dodatku do państwowego zasadniczego podatku przemysłowego (§ 15), ulega potrąceniu z wymierzonego podatku od obrotu.

Nadwyżka, zapłacona przez płatnika w kasie skarbowej z tytułu dodatku do państwowego zasadniczego podatku przemysłowego ponad kwotę wymierzonego podatku od obrotu, podlega zwrotowi z kasy miejskiej na rzecz płatnika po potrąceniu przypadających od niego miejskich należności podatkowych z innych tytułów miejskich.

§ 18.

Podatek od obrotu, określony nakazem płatniczym, ma być wniesiony do kasy miejskiej w ciągu dni 14-tu od dnia doręczenia nakazu. Podatek, niezapłacony w terminie, ściągają miejskie organy egzekucyjne trybem, ustanowionym dla ściągania należności podatkowych miejskich.

§ 19.

Od zalegającej sumy podatku od obrotu liczą się odsetki za zwłokę

wysokości 2% miesięcznie, począwszy od dnia następnego po upływie terminu płatności.

Rozpoczęty miesiąc zwłoki liczy się za pełny, a odsetki oblicza się od sumy, podzielonej przez sto, przyczem mk. 50.— i wyżej liczy się za mk. 100.—, a sumy do mk. 50.— nie bierze się w rachubę.

W razie przymusowego ściągania podatku oprócz odsetek zwłoki mogą być pobierane koszty egzekucyjne.

§ 20.

Magistrat ma prawo z przyczyn uzasadnionych ekonomicznem położeniem płatnika odraczać termin płatności podatku, rozkładać należność na raty, całkowicie go umarzać, a także przyznawać ulgi co do wysokości odsetek zwłoki.

Przepisy końcowe.

§ 21.

Do zmiany stawek podatku od obrotu (§ 10) i dodatków do państwowego zasadniczego podatku przemysłowego (§ 4 i 15) wymagana jest uchwała Rady Miejskiej, zatwierdzona przez właściwą władzę nadzorczą (§ 5 rozporządzenia z dnia 29 kwietnia 1922 r. Dz. U. R. P. № 34, poz. 294) i winna być ona ogłoszona w Monitorze Polskim, w Dzienniku Urzędowym Województwa, ponadto w sposób w mieście używany.

§ 22.

Podatek od obrotu może po raz pierwszy być wymierzony na rok 1922 na podstawie sum obrotów z roku 1921, ustalonych przez organy wymienione w § 6.

§ 23.

Prawo poboru podatku od obrotu i dodatków do państwowego zasadniczego podatku przemysłowego na podstawie niniejszego statutu ustaje z dniem 31 grudnia 1923 roku.

W roku 1923 może być wymierzony podatek od obrotu na podstawie sum obrotów z 1922 roku, ustalonych przez organy skarbowe, wymienione w § 6.

Po 1923 roku mogą być ściągane tylko zaległości podatku od obrotu z lat poprzednich.

§ 24.

Statut ten wchodzi w życie z mocą obowiązującą od dnia 1-go stycznia 1922 roku.

Łódź, dnia 1 maja 1923 r.

MAGISTRAT M. ŁODZI.

Prezydent (—) **A. Rzewski**

OBWIESZCZENIE.

Magistrat m. Łodzi podaje do wiadomości, że Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu reskryptem z dn. 19. 4. 1923 za № SM. 2166/23 zatwierdziło uchwalony dnia 16. 3. 1923 przez Magistrat m. Łodzi w zastępstwie Rady Miejskiej statut o podatku od ładunków kolejowych na rzecz m. Łodzi w brzmieniu następującem:

S T A T U T

o podatku od ładunków kolejowych na rzecz m. Łodzi.

Art. 1.

Na rzecz miasta Łodzi pobiera się podatek od ładunków kolejowych, przywożonych do Łodzi przez stacje, położone w obrębie miasta, oraz przez wszelkie inne stacje, które w przyszłości w czasie obowiązywania statutu powstaną w obrębie granic miasta.

Art. 2.

Podatek miejski realizuje miasto przez swych funkcjonariuszy.

Art. 3.

Podatek od ładunków kolejowych na rzecz m. Łodzi wynosi:

- a) od przesyłek pośpiesznych mk. 1.600.— za 100 kg. wagi brutto,
 b) od przesyłek zwyczajnych mk. 640.— za 100 kg. wagi brutto.

Podług powyższych stawek oblicza się również transporty z drobiem, przyczem od całowagonowych przesyłek drobiu o 1-ej lub 2-ch podłogach pobiera się połowę należności, zaś przy 3-ch lub więcej podłogach pobiera się całkowitą należność. Za podstawę przyjmuje się wagon przeciętnej ładowności, t. j. wagon 15-tonnowy.

Podatek oblicza się przy drobnych przesyłkach od każdego 10 kg., przyczem niepełne dziesiątki kilogramów liczy się za pełne, przy ładunkach pół- i całowagonowych zaczęte 10 kg. liczy się za 100 kg.

c) od przesyłek jednostkowych, zwyczajnych i pośpiesznych, za które podatek przewozowy oblicza się nie według wagi:

- 1) za konie i bydło rosłe marek 4.000.— od sztuki,
- 2) za wszelkie zwierzęta marek 1.000.— od sztuki.

Najniższa kwota podatku miejskiego wynosi mk. 240.—.

Art. 4.

Wolne od podatku miejskiego są ładunki, przewożone przez stację kolejową „transito“, ładunki, należące do władz państwowych, ładunki, stanowiące własność kolei, ładunki węgiela, koksu i brykietów, wszelkie przesyłki bagażowe i pocztowe oraz te ładunki miejskie i ładunki instytucyj dobroczynnych, które uzyskują specjalne zwolnienie od Magistratu miasta Łodzi.

Art. 5.

Władze kolejowe udzielać będą funkcjonariuszom miejskim wszelkich potrzebnych informacji o ładunkach kolejowych.

Art. 6.

Od orzeczeń Magistratu, dotyczących wymiaru i poboru tego podatku, wolno odwołać się w terminach 4 dniowych do Województwa, jako

I instancji, a od decyzji Województwa do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, jako II instancji, a to za pośrednictwem władzy, która orzeczenie, względnie decyzję wydała.

Art. 7.

Wykroczenia przeciw niniejszemu statutowi podlegają karze z art. 138 Kodeksu Karnego, o ile nie ma do nich zastosowania art. 27 ustawy o zasileniu finansów miejskich z dnia 17. 12. 1921 (Dz. Ust. № 2/1922, poz. 6).

Art. 8.

Przepisy wykonawcze o poborze podatków od ładunków kolejowych wyda Magistrat po porozumieniu się z odnośną dyрекcją Kolei Żelaznych. W przepisach będą ustalone wzory pokwitowań i wogóle wszelkie kwestje, związane z poborem opłat.

Art. 9.

Statut niniejszy wchodzi w życie po zatwierdzeniu go przez władzę nadzorczą i po urzędowym ogłoszeniu, a obowiązywać będzie do końca 1923 r.

W myśl pisma Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 19. 4. 1923 № SM. 2166/23 stosownie art. 2 niniejszego statutu zawieszają się na czas, dopóki pobór podatku na rzecz miasta dokonywany będzie przez organy kolejowe.

Łódź, dnia 26 maja 1923 r.

MAGISTRAT M. ŁODZI.

Prezydent (—) **A. Rzewski.**

Kronika miejska.

— **Walka z jaglicą.** Miejska Centrala Sekcji do walki z jaglicą rozpoczęła dn. 10-go b. m. swe czynności w lokalu przy ul. Gdańskiej № 83. Osoby z objawami jaglicy i wogóle chorób ocznych powinny się zgłaszać do Centrali w godz. 8—12 w poł., skąd — po zbadaniu — kierowane będą celem leczenia do odpo-

wiednich ambulatorjów. Oględziny bezpłatne.

— **Ambulatorjum dla pracowników miejskich.** Z dn. 1 czerwca Magistrat uruchamia specjalne ambulatorjum Kasy Chorych dla pracowników Zarządu m. Łodzi. Ambulatorjum mieścić się będzie w dotychczasowym lokalu Referatu Prasowego, przy ul. Pomorskiej № 18 (oficyna boezna).

— **Zmiana lokalu.** W związku z uruchomieniem ambulatorjum dla pracowników miejskich, Biuro Referatu Prasowego Magistratu m. Łodzi przeniesione zostało w dn. 23 b. m. do głównego budynku przy ul. Pomorskiej № 18, I piętro. Wejście przez Oddział Handlowy.

— **Wymiar podatku dochodowego.** Według sprawozdania Oddziału Podatkowego, do dn. 1 maja r. b. wymierzyła miejska komisja szacunkowa Mk. 8.857.305.485.— państwowego podatku dochodowego za r. 1922 na 24092 płatników. Z sumy tej wpłynęło do dn. 1 maja do Kasy Miejskiej Mk. 3.884.877.286.—, łącznie z $\frac{1}{2}\%$ za zwłokę.

Do wymiaru podatku dochodowego za r. 1922 pozostało jeszcze ok. 10,000 płatników, przeważnie drobniejszych.

— **Z działalności Oddziału Plantacji Miejskich.** Uznając słuszność wywodów prasy w sprawie ruchu kołowego w parku Poniatowskiego, Magistrat uchwałił zniesienie tegoż ruchu, nie wyłączając rowerowego. Ustawianie ławek w parkach miejskich rozpoczął Oddział Plantacji jeszcze w roku ubiegłym, zaopatrując parki narazie w 1800 ławek, z których 500 rozstawiono w parku Poniatowskiego, resztę zaś w parkach 3 maja, Źródlika, na skwerze Bratnia mogiła i przy Wodnym Rynku. Dalsze prace w tym kierunku zostały wstrzymane ze względu na niepomyślny stan finansów miejskich.

Również sprawą oświetlenia parków zajął się Oddział Plant. M. jeszcze w roku ubiegłym, przy czem postanowiono oświetlić przedewszystkiem parki Sienkiewicza, Staszica i Kolejowy. Zaprowadzeniem instalacji miała się zająć elektrownia, w związku z odnowieniem koncesji przez miasto. Ponieważ sprawa koncesji została odłożona na czas dłuższy, przeto i sprawa zaprowadzenia oświetlenia w parkach miejskich z konieczności uległa zwłoc.

— **Miejski podatek szkolny.** Na posiedzeniu w d. 18 b. m. Magistrat przyjął po zatwierdzeniu przez M. S. Wewn.— statut miejskiego podatku szkolnego i na opiekę społeczną. W zależności od sumy rocznego dochodu płatnicy są podzieleni na 18 klas. W I klasie (od I do 2 milionów roczn. doch.) stawka podatkowa wynosi 15.000 Mk., w XVIII klasie (ponad 60 milionów roczn. doch.) — 3.000.000. Mk.

Głosy prasy.

„Przewodnik dla Urzędów Stanu Cywilnego.”

„Gdy niespełna rok temu pod tym samym tytułem pomieściliśmy na szpaltach „Głosu Polskiego” sprawozdanie o pracy panów A. Rzewskiego i J. Szwarcmana, wyraziliśmy pewność, że „Przewodnik” ich prędko się rozjeździe i że okaże się potrzeba drugiego wydania tego niezbędnego dla wszystkich urzędników stanu cywilnego i prawników dzieła.

Otóż pierwsze wydanie „Przewodnika” prędzej wyczerpane zostało, niżby się tego można było spodziewać i z prawdziwym zadowoleniem konstatujemy, że drugie wydanie, obok niektórych zmian i znacznie rozszerzonej treści, zawiera pierwszy raz na język polski przełożoną instrukcję o sporządzaniu, prowadzeniu i utrzymywaniu ksiąg ludności w gminach miejskich i wiejskich Król. Polskiego, jak również i nowe rozdziały, brak których dał się odczuć w pierwszym wydaniu.

Rozdziały IX, X i XI „Przewodnika” zawierają przepisy o księgach stanu cywilnego, obowiązujące w b. zaborze austriackim, w b.

zaborze pruskim i na kresach wschodnich, wraz z licznymi aneksami, w których podane są wzory aktów urodzenia dla rozmaitych wyznań, formularze aktów ślubnych, aktów zgonu i t. d.

Ze względu na powyższe uzupełnienie „Przewodnik” panów Rzewskiego i Szwarcmana odda nieocenione usługi nie tylko urzędowi stanu cywilnego w b. Kongresówce, ale także wszystkim urzędowi we wszystkich ziemiach zjednoczonej Rzeczypospolitej. Z książki tej również korzystać będzie ogół sądownictwa polskiego, i pomocna ona będzie palestrze, która znajdzie w niej rozstrzygnięcie wielu wątpliwości w tej dotąd tak mało opracowanej i nieujętej w całość dziedziny, jaką jest prawo o aktach stanu cywilnego i organizacji właściwych urzędów.

Z treścią oddzielnych rozdziałów, mogącą zainteresować szerszy ogół, nie omieszkamy zaznajomić czytelników w najbliższych numerach”.

M. O.

Z życia miast polskich.

Z Płocka.

Rada miejska uchwaliła podwyższyć podatek od lokali na rok 1923 o 2000% wysokości czynszu roku ubiegłego, czyli pobrać w sumie 3000% zasadniczego komornego roku ubiegłego.

Aby zapobiec zwiększeniu się liczby bezrobotnych podczas przerwania robót kolejowych w Górach z powodu warunków atmosferycznych, płocka Rada miejska skłoniła zarząd budowy kolei do wypłacania pozabawionym pracy zaliczek na poczet przyszłych zarobków i zagwarantowała zarządowi budowy kolei Płock — Kutno, że w razie gdyby robotnicy, mieszkańcy m. Płocka, którzy w czasie przerwania prac przy budowie kolei, otrzymawszy od zarządu budowy zaliczki, nie odrobili ich względnie nie zwrócili, gmina m. Płocka zaliczki te z własnych funduszy uiści.

Na terenie m. Płocka, począwszy od czerwca r. ub. do 1 marca r. b. dożywiano przeciętnie 14,332 dzieci z pomiędzy najuboższych sfer ludności. Miasto wyatkowało dotych-

czas na ten cel 5,275,652 mk. Doceniając konieczność i nieodzowność dalszego prowadzenia tej akcji, Rada miejska uchwaliła wypłacać Polsko-Amerykańskiemu Komitetowi Pomocy Dzieciom w Płocku subsydjom w wysokości 7,000,000 mk. miesięcznie na pokrycie 1/3 kosztów zakupu żywności, przeznaczonej na dożywianie dzieci, i apowazniła Magistrat do podpisania umowy z P.A.K.P.D. na rok 1923.

Odbudowa teatru kaliskiego.

Rada miejska Kalisza uchwaliła podwyższyć dodatek na odbudowę teatru miejskiego do wysokości pięciu procent od biletów wejścia na wszelkiego rodzaju zabawy i widowiska z zastrzeżeniem, że dodatek ten nie może być pobierany od biletów wejścia na odczyty. Nadto Rada miejska przyjęła dezyderat radnego Kwiatkowskiego, aby magistrat zaciągnął odpowiednią pożyczkę na wykończenie teatru, a otrzymywane z podatku biletowego kwoty obracał na amortyzację tej pożyczki.

Budżet m. Lublina.

Rada Miejska m. Lublina przyjęła budżet Zarządu miejskiego na r. 1923, zamknięty w rozchodach sumą 1,483,596,497 mk. i w dochodach sumą 1,531,459,621 mk.

Tramwaje miejskie w Warszawie w 1921 roku.

Ukazało się w formie broszury sprawozdanie z działalności tramwajów miejskich w Warszawie za r. 1921. Daje ono dokładny, doskonały odzwierciedlony obraz jednego z tych działów gospodarki miejskiej, które dzięki energicznemu i sprężystemu kierownictwu nie tylko dźwiga się stopniowo z ruiny, w jaką wtrącili go okupanci, ale dąży wytrwale do dalszego rozwoju i usunięcia pozostałych braków.

Tramwaje miejskie — to jedna z najważniejszych pozycji majątkowych miasta. Inwentarz przedsiębiorstwa

tego, oszacowany w okresie sprawozdawczym, wart był 26.590.592 franków szwajcarskich!

W ostatnim roku przedwojennym, 1913, liczba przewiezionych pasażerów wyniosła — 87.956.332, w roku zaś 1921 — 129.903.198; autobusami przewieziono w okresie sprawozdawczym 2.702.382 osób. Wpływ z ruchu tramwajowego i autobusowego wykazują same — 1.826.590.895 m. 92 fen., czyli prawie 2 miljardy marek.

O uregulowanie stosunku związku miast do władz centralnych.

W kołach miarodajnych omawiana jest obecnie kwestja ustalenia stosunku związku miast do władz centralnych.

Przed paru miesiącami M. S. W. zwróciło się do miejskich władz samorządowych, za pośrednictwem władz wojewódzkich, ze wskazaniem na zbędność wysyłania przez każde poszczególnie miasto delegacji do stolicy w sprawach wymagających interwencji u władz centralnych. Między in. okólnik ustalili, iż bardzo odpowiedniem byłoby załatwianie spraw tych za pośrednictwem biura zarządu związku miast.

W związku z tem biuro to jest zasypywane przez miejskie władze samorządowe całym szeregiem spraw, wymagających terminowego

załatwienia. Wobec tego konieczną jest rzeczą, aby interwencja biura w poszczególnych urzędach była respektowana, oraz aby zarząd był informowany o decyzjach i zarządzeniach odnośnych ministerstw, dotyczących samorządów miejskich. W wielu bowiem wypadkach zasady powyższe nie są ściśle przestrzegane. Dzieje się to ze szkodą dla samorządów lokalnych i nie zgadza się z uchwałami konferencji b. ministrów skarbu.

Wobec tego zarząd związku miast zamierza wystąpić do p. prezesa rady ministrów o definitywne załatwienie tej sprawy i odpowiednie wykonanie odnośnych decyzji przez podwładne mu urzędy.

Podwyżka ceny wody.

Magistrat Warszawski postanowił zwrócić się do rady miejskiej o podwyższenie ceny wody do 650 mk. za metr sześcienny. Jeżeli do tego dodać jeszcze opłatę za kanały, która wynosi 40 pr. opłaty za wodę, to okaże się, że obecnie będzie się płacić za metr sześcienny wody aż 910 mk. Podwyżka ta jest zupełnie uzasadniona wzrostem ceny węgla, materiałów chemicznych oraz podwyżką płac personela i służby, na skutek zastosowania wskaźnika statystycznego.

Licytacje przemysłowe.

Urząd Sekwestracyjny niniejszem podaje do wiadomości, że w dniu 30 maja 1923 roku od godz. 9 ej rano odbędą się licytacje ruchomości niżej podanych osób za niewpłacone podatki:

Alfreda Hauslera, Hipoteczna 16, para koni. Tielego Mieczysł., Konstant. 10, szafa. Fuksa Jakuba, Konstant. 11, kanapa, Lubińskiego Uszera, Konstant. 11, szafa z lustrem. Motyla Hersza, Konstant. 12, szafa z lustrem. Baumgarta Dawida, Konstant. 16, 3 krzesła. Fraima Kona, Nowomiejska 21, pokój sypialny. Arja-Borucha Garfinkla, Nowomiejska 22, 7 sztuk towaru. Mojżesza Bauma, Nowomiejska 24, lustro, szafa, maszyna do szycia. Szai Siliwko, Nowomiejska 27, 15 skórek chromowych czarnych. Jankiela Lesmana, Nowomiejska 31, 100 tuzinów pończoch. Berka Kaźmierskiego, Dzielnia 24, szafa. Lajba Halberga, Nowomiejska 8, 2 garnitury. Joela Grynblata, Wschodnia 50, kredens i 2 szafy. Lajzera Wolfa Fingerhuta-Cegielniana 54, worek mąki pszennej. Mojesza Szpiro, Cegielniana 59, sztuka towaru. Majera Icka Neuhausa, Cegielniana 61, lustro tremo, szafa, stół i 6 krzesel. Fryderyka Klukasa, Cegielniana 64, pianino i 2 trema. Jakuba Kapłuszniaka, Cegielniana 64, pianino. Strykowskiego Fiszla, Cegielniana 65. otomana, szafa, stół i obrus. Wolfa Jerolimskiego, Cegielniana 70, pianino, kasa i szafa. Abrama Frenkiela, Cegielniana 71, kredens, kanapa. Majera Przygórskiego Cegielniana 71, pianino i kredens. Leona Szenfelda, Cegielniana 75, kredens, szafa, tremo i biurko. Berysza Fuksa, Nowomiejska 4, lustro toaletowe. Grzeszczakowskiego Józefa, N. Mania Bobowa 6, szafa. Golaniewskiej Władysławy, Srebrzyńska 75, stół. Figlusa Adama, Stara Mania 83, krzesło. Kowalskiej Katarzyny, Wólczńska 14, 2 stoliki. Pińczykowski Karola, Grodzieńska 3, szafa. Marszałkowskiego Józefa, Kowieńska 9, skrzypce. Wojtkiewicz Kołstancji, Szosa Konstant. 18, stół. Szkudlarka Romana, Szosa Konstant. 18, krzesło. Augustyna Józefa, Gdań-

Treść numeru 23-go:

Znaczenie, warunki techniczne i dochodowość Kolei Elektrycznej Łódź-Rokiciny-Tomaszów

Obwieszczenia i okólniki.

Statut o poborze podatku od obrotu i o dodatkach do państwowego zasadniczego podatku przemysłowego.— Statut podatku od ładunków kolejowych na rzecz miasta Łodzi.—

Kronika miejska.— Głosy prasy.— Z życia miast polskich.—

ska 14, budzik. Szmula Lewina, Zachodnia, Zachodnia 62, 50 sztuk towaru. Izraela Zylbersztajna, Lipowa 20, kredens duży, kredens mały i zegar. Emilia Hintzego, Podleśna 17, kredens. Calko Frenkiela, 6 Sierpnia 29, kredens i lustro. Mordki Abramowicza, Wólczańska 21, otomana, lustro i stół. Lerner Abram, Zachodnia 60, 1 sztuka caju. Szlomy Grosman, Sienkiewicz za 50, kredens, lustro, tremo. Fleminga Ewalda, Radwańska 20-22, maszyna do pisania, zegar, 2 biurka i szafa. Bajtlera Augusta, Lipowa 92, biurko, 2 pary rogów jelenich, sofa. Majerowicza Pinkusa, Nowo-Cegielniana 41a, 4 krzesła. Sobelmana Lajbusia, Kilińskiego 155-57, waza porcelanowa. Szlamowicza Abrama, Zgierska 28, szafa. Nowak Felicji, Leszno 16, lustro. Kronmana Mordki, Piotrkowska 50, przędza biała. „Switezianka” Pujdaka Jana, Wólczańska 74, biurko. Temkina Chaima i Kochmana Mordki, Zachodnia 23, szafa, Dawida Szpiro, Wschodnia 44, maszyna do pisania. Halperna Szmula, Wschodnia 50, 2 rolki linoleum. Krygera Abr.-Icka i Szylifa Hersza, Wschodnia 56, szafa. Tewela Moszka Wschodnia 56, 2 szafy. Hupert Sury, Wschodnia 56, szafa i maszyna do szycia. Cederbauma Moszka, Wschodnia 65, 2 bele bawełny. Rozenberga Izraela, Wschodnia 70, 10 paczek baweł. Kurca Wolfa i Rozenberga J. Sz., Wschodnia 70, 2 sztuki towaru. Wejchendlera Marksa, Konstant. 28, szafa. Gila Mazego, Wschodnia, 76, 150 metr. towaru. Warszawskiego Izraela, Zielona 53, szafa. Klingbajla Moryca, Al. 1 Maja 19, tremo. Bryła Idla, Al. 1 Maja 23, biurko. Łęczyckiego firma „Atom”, Kilińskiego 47-kapa i koc. Salamonowicza Harrego, Południowa 20 zegar ścienny.

Dnia 1 czerwca 1923 r. od godz. 9-ej rano.

Gołdego Bronisława, Zamenhofska 6, pianino. Samuela Srodka, Lipowa 20, biurko i lustro. Stefana Łuby, Gdańska 96, pianino. L. N. Wajna, Lipowa 53, szafa duża, szafa mała, bieliźniarka i kredens. Salomona Staropolskiego, Lipowa 64, pianino. Eugenjusza Windego, Lipowa 87, maszyna do szycia, szafa, biblioteka i tualeta. Jana Pliszkiego, Miłsza 27, szafa i tremo. Leona Goldsztajna, Wólczańska 41, kredens, otomana i 6 krzesel. Hershstajna Alberta, Kilińskiego 59, kredens, tremo i otomana. Kaufmana Abrama, Kilińskiego 59, pianino. Szefnera Jakuba, Kilińskiego 77, 2 szafy i zegar. Wygodzkiego Wolfa, Kilińskiego 91, 3 szafy, zegar, 5 krzesel. Voigt Elfrydy, Kilińskiego 123, lustro. Szyndlera Aleksandra, Kilińskiego 123, gramofon wraz z postumentem. Borensztajna Majera, Kilińskiego 153, 2 stoliki. Sobczaka Michała, Kilińskiego 129, szafa. Seidenmana Mojżesza, Kilińskiego 81, 2 kredensy, zegar, kanapa. Zimera Karola, Kilińskiego 118, szafa. Parzenczewskiego Szlomy, Kilińskiego 121, otomana. Rozenberga Borucha, Nawrot 34, szafa i otomana. Pola Alfonsa, Nawrot 36, kanapa. Landeka Ottona, Nawrot 38a, kredens. Birnbauma Jonasa, Sienkiewicza 6, szafa z lustrem, szafka, maszyna do szycia, piecyk. Luidora Samuela, Sienkiewicza 18, pianino. Szachny Lewina, Kilińskiego 78, pianino, kredens i zegar. Arona Tobiasza Bialera, Kilińskiego 92, 2 kasy, powóz. Hersza Rechtmana, Przejazd 46, kredens, tremo i zegar. Icka Majera Rajcherta, Składowa 31, 7 szafy, tremo, otomana, maszyna do szycia, zegar i kredens kuchenny. Borucha Warchiwkera, Składowa 39, kredens, tremo i 2 szafy. Michała Weinbergera, Sienkiewicza 40, kredens, tremo, pomocnik, kanapa. Władysława Jelenia, Sienkiewicza 50, szafa z lustrem, biurko, 2 fotele, szafa. Bettego Maurycego, Al. Kościuszki 69, pianino. Cela Edwarda, Piotrkowska 128, szafa do książek, 2 stoły, prasa żelazna. Tuchmana Jakuba, Radwańska 6, kredens i szafa. Zimnawody Józefa, Radwańska 3, zegar, maszyny do szycia, biurko, szafa, rower. Krońskiego Włodzimierza, Radwańska 19, otomana, biurko. Pilarskiego Józefa, Wiznera 19, lustro. Bock Olgi, Braterska 14, kapa. Lipmana Szury, Różana 10, tremo. Golego Mieczysława, Wólczańska 222, zegar. Stark Leopolda, Różana 10, 6 krzesel. Przetarskiego Mordki, Rzgowska 35, 2 wagi. Winklego Józefa, Ludwiki w Widzewie 11, szafa do rzeczy. Stepniaka J., Rokicińska 18, 20 paczek kawy. Endwajsa Abrama vel Adolfa i S-ki, Piotrkowska 65, 4 paczki zefiru. Panca Michała, Piotrkowska 65, gabletka. Gutmana M. Lipszycza, Piotrkowska 69, zegar ścienny. Hohermana Nusena i Lewkowicza Abr., Piotrkowska 79, krzesło. Lewkowicza Abr., Piotrkowska 79, krzesło, Olszyckiego Jankla, Sienkiewicza 18, tremo. Olszera Abrama, Sienkiewicza 37, kredens. Mincesa Mojżesza, Przejazd 19, tremo.

Wydawnictwo Zarządu Miasta Łodzi.

©Dbite w tłocznii B-ci Holcman w Łodzi ul. Zawadzka № 7.